

[Gustav Pedersen.]

igennem i overordentlig haardt Tempo, Aldersrentelovgivningen, hvor man ikke ønskede at gaa i Forhandling med os om de Forslag, vi stillede, og enkelte af Skatte-lovene.

Det er ogsaa rigtigt, at vi stillede andre Forslag i Forbindelse med Eengangs-skatten end de vedtagne. Jeg tør jo ikke regne med, at jeg ligefrem faar den tidligere højtærede Finansminister til at staa op og sige, at det Forslag, som den højtærede Koordinationsminister Hr. V. Buhl arbejdede med, var bedre end det, der blev ført igennem, men jeg tror, jeg har Lov til at sige, at hvis Loven skulde svare til sit Formaal, nemlig at fjerne den Del af de ledige Penge, der var den største Trusel mod en sund Pengeudvikling, saa har den efterfølgende Tid vist, at det Forslag, som blev stillet af Socialdemokratiet, var betydelig bedre egnet til Formaalet end den Lov, der blev ført igennem.

Jeg tror derfor, jeg kan slaa fast, at der er ubrudt Kontinuitet i vor Overgang fra Oppositionspolitik til Regeringsansvar, naar vi begynder, saadan som det maa være naturligt, med at foretage en nøgtern Status, optaget baade for Statens finansielle Stilling og for Landets Forsynings-situation. Jeg er godt klar over, at Ordet „national Status“ er blevet forkættet. Man har fra flere Sider anset det for at være et socialistisk Eksperiment. Der er dog Ting, der tyder paa, at man ogsaa inden for visse Erhvervskredse ser med Forstaaelse paa en virkelig Opgørelse af Landets samlede økonomiske Stilling. Jeg kan f. Eks. henvise til, at der i „Finanstidende“ har staaet en Artikel, der betragtede det som en overordentlig naturlig Ting.

Hvad angaar den finansielle Status viser Tallene, at der antagelig vil blive Balance for de to Finansaar, men det sker kun, for saa vidt der bliver Dækning for den resterende Del af Finansaaret for den Difference, der fremkommer mellem Afregningspriserne paa Basis af Eksportpriserne og de Priser, Forbrugerne betaler her i Landet; den Difference bliver uden Tvivl betydelig større end de Beløb, man oprindeligt regnede med i Henhold til denne Lov, og der er det sikkert nødvendigt at skaffe Dækning ogsaa ud over det Beløb, der fremkommer ved de sidste Forbrugsafgifter, som udløber pr. 1. Januar 1948. Der er endvidere Grund til at understrege, at Balancen i Finanserne kun har været opnaaet ved at udnytte de indirekte Skatter til Bristepunktet. Jeg er klar over,

at Læserne af Oppositionspresen faar et noget andet Billede. Der skrives nemlig i Regelen i denne Del af Pressen, at det er de direkte Skatter, der har naaet Bristepunktet. Det er imidlertid en Kendsgerning, at allerede i Maj 1947 viste det sig, at det var umuligt for den daværende Finansminister at komme længere ad de indirekte Skatters Vej, han maatte efterlade Afgiftslove paa 100 Mill. Kr., der blev begravet i et Udvalg. Jeg skal ikke genoptage Diskussionen, om det skyldes Valgfrygt, der i saa Fald maa have behersket alle tre Partier, men blot konstatere, at Eks-finansministeren kørte fast, og jeg kan ikke tro, det skyldes, at han kun vilde have Pengene paa den i Lovforslaget angivne Maade, men langt snarere, at der ikke fandtes flere indirekte Skatter, som de tre Partier kunde enes om. Dermed tror jeg ogsaa, jeg har Lov at sige, at man i Virkeligheden har naaet Bristepunktet for de indirekte Skatter.

Der er ogsaa Grund til i Forbindelse med den finansielle Balance at gøre opmærksom paa, at det ikke alene er gennem en stærk Udbygning af de indirekte Skatter, den er naaet, men ogsaa gennem Besparelser, der har ramt en Del af de daarligst stillede af Befolkningen. Jeg tænker her i første Række paa Aldersrente-loven. Aldersrentemodtagerne har det, jo ikke saadan, at de kan se deres Resignation som en Gevinst, de faar ud i Fremtiden, de skulde gerne have de Goder, man vil give dem, medens de kan nyde dem; de kan ikke vente, som den yngre Del af Befolkningen kan det. Jeg vil derfor hævde, ikke mindst naar man tager i Betragtning, at de jo nok fik en Forbedring paa visse Felter, selv om den var meget beskedent, men samtidig fik en betydelig større Skat, at de i Virkeligheden ikke har faaet den Forbedring, vi, selv naar vi tager Hensyn til Tidens Vanskeligheder, burde have ydet dem. Der er ogsaa et andet Omraade, hvor man har undladt at regne med en Udgift, som egentlig skulde have været afholdt; det er Tilskuddet til Arbejdsløshedskasserne. Arbejdsløshedskasserne har maattet paatage sig en Række Forpligtelser, som tidligere hørte ind under Kommunerne. En Del af de Udgifter, der tidligere blev ud-betalt som Socialhjælp, falder nu paa Kasserne og betales for Hovedpartens Vedkommende af Kontingentet. Naar man saa tager i Betragtning, at de Formuer, Kasserne havde opsamlet før Krigen, er værdiforringede, ikke mindst i Forhold til de Forpligtelser, Kasserne nu har, tror jeg,